

БЪЛГАРСКА ЗЕМЯ ХУБАВА БЪЛГАРСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Това се случило преди много, много години. Тогава земята била плоска като тепсия и неприветна като пустиня: нямало нито планини, нито долини, нито морета, нито полета. Тогава нямало лято и зима, ден и нощ; слънцето и месечината се разхождали по небето ръка за ръка, а вълкът и агнето от една копаня ядели. Тогава всякакви неща ставали по света, каквито сега не стават...

Та по него време решил дядо господ да си разтвори хазната, да раздаде на човешкия род всякакви земни блага. Повикал народите и всички дошли. Само американците ги нямало, защото Колумб още не бил открил Америка. Наредили се народите на опашка пред божия престол: най-напред застанали англичаните, защото те се смятали за най-богатите, най-силните, най-мъдрите — във всичко най... най! Пък на края на опашката се гушали българите — те винаги са си били такива срамежливи, търпеливи и вярвали, че дядо боже, който всичко може, и за тях ще да е помислил.

И ето, почнал създателят да раздава голямото имане: дал на англичаните моретата, на руснаците — полетата, на шведите — горите, на швейцарците — планините, на финландците — езерата... Давал и раздавал дядо господ с пълни шепи. А дяволът (анатема му!), който се навъртал наоколо, нали си е дявол — не може мирно да стои, все лукавщини крои — от всички дарове си отчупвал скришом най-хубавото парченце и си го пъхал в пазвата.

Извървели се народите, всеки си отнесъл своя пай. Дошъл накрай ред на българите. Бръкнал господ в торбата, извадил си празна ръката.

— Брей! Каква ще да е тая работа?! Уж всичко бях строго пресметнал, пък то... — почувдил се той и се заозъртал.

Гледа всевишният, дяволът го няма. Сетил се кой му е разбъркал сметките и поръчал на един ангел:

— Иди и доведи рогатия!

Политнал божият ратай нагоре-надолу, тук-там, намерил най-сетне нечестивеца: спотаил се бил зад един тъмен облак и тъкмо си гледал в пазвата — броял си краденото. Хванал го ангелът за козето ухо, отвел го при дядо господ.

— Ти бре, пакостнико, какво си сторил? — сгълчал го старецът.

А дяволът — ни лук ял, ни лук мирисал, отвърнал:

— Нищо лошо не съм сторил.

— Откраднал си пая на българите.

— Не съм, бога ми! — почнал лукавият да се кръсти с кривите си пръсти, без да му трепне клепачът.

— Я го претърси! — заповядал господ на архангел Михаил.

Бръкнал ангелът в пазвата на дявола, заизваждал оттам покрити с вечен сняг планини, тучни равнини, тъмни гори, пенливи реки, синьо море — всичкото от хубаво по-хубаво.

Дал ги дядо господ на българите и те си тръгнали доволни-предоволни.

Затуй в нашата малка земя са се събрали толкова най-различни хубости.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.